

"Hallo, mijn naam is Feiko Beckers en ik wil u vandaag een verhaal vertellen. En ik wil dat verhaal beginnen met iets wat u waarschijnlijk als heel logisch en vanzelfsprekend in de oren zal klinken.

Want als ik moe ben, dan ga ik slapen. Als ik moe dan ben dan zorg ik er altijd zo snel mogelijk voor dat ik in mijn bed kom te liggen.

Nou zoals ik zonet al aangaf zal dat u heel logisch in de oren klinken, maar voor veel mensen is dat het allesbehalve. Want als ik op een feestje ben of in een cafe met vrienden, dan ben ik altijd de eerste die naar huis gaat, omdat ik moe ben. En dat wordt me niet altijd in dank afgenomen. Als ik bij mijn vrienden aangeef dat ik eigenlijk wel naar huis wil, dan zeggen ze tegen me dat ik een spelbreker ben. Of ze noemen me een mietje. Als ik zeg dat ik naar huis ga, vinden ze dat vaak flauw en ze zeggen vaak tegen me dat ze teleurgesteld in me zijn.

En dat vind ik opvallend, omdat de mensen die me dit vertellen, vaak net zo moe zijn als mij. In sommige gevallen zelfs nog een stuk vermoeider. Toch blijven zij, terwijl ik naar huis ga. En hoe zou dat toch komen?

Hoe kan het dat als ik moe ben, ik naar huis ga, terwijl andere mensen besluiten te blijven? Waarom breken mensen soms toch met de wetten van de natuur? Een wet die onder andere voorschrijft dat als je moe bent, je moet gaan slapen? Wat is het verschil?

Het verschil is dat deze mensen nog hoop hebben. Hoop dat het nog een leuke avond gaat worden. Hoop dat ze misschien nog iemand zullen ontmoeten. Hoop dat ze achteraf tegen mij kunnen zeggen: "Feiko, het was stom van je om zo vroeg naar huis te gaan, want nadat jij wegging gebeurden er nog allerlei fantastische dingen."

Ik heb die hoop zelden. Eerlijk gezegd, ik heb die hoop nooit. En dat is kennelijk niet geheel ten onrechte, want het komt maar zelden voor dat mensen me vertellen dat het nog een leuke avond is geworden. Het komt maar zelden voor dat ze nog iemand ontmoeten en het is me zelfs nog nooit voorgekomen dat iemand op me af kwam om me te vertellen dat nadat ik weg was gegaan er nog allerlei fantastische dingen gebeurden.

En het is niet alleen op zulke avonden dat ik probeer geen hoop te koesteren. Ik probeer in mijn leven zo weinig mogelijk hoop te koesteren voor wat dan ook.

Als ik op een feestje ben, probeer ik geen enkele hoop te koesteren dat het nog een leuke avond gaat worden. En het is daarom dat ik altijd zo snel mogelijk wil dat dingen voorbij zijn, Dat er een einde aan dingen komt.

Dat is op een feestje zo, maar als ik bijvoorbeeld op vakantie ga. Als ik al in het vliegtuig zit op weg naar mijn vakantiebestemming, wil ik eigenlijk alweer dat het voorbij is. Ik koester immers geen enkele hoop dat het nog een leuke of mooie vakantie gaat worden.

En dat is wel een nadeel soms. Bij een feestje valt het nog wel mee, ik kan dan immers zelf beslissen wanneer ik naar huis toega. En op vakantie is het probleem ook nog wel te overzien; ik heb tenslotte een vliegticket waarop staat wanneer mijn vakantie ten einde zal komen.

Maar er zijn ook dingen waarbij je niet zelf in de hand hebt wanneer ze zullen eindigen. En waarvan ook andere mensen niet in de hand hebben wanneer er een einde aan zal komen.

Het zijn dingen derhalve waarvan niemand weet wanneer ze zullen eindigen.

En een van die dingen is als ik bij mijn vader ga eten. Want de man die u hier ziet zitten is mijn vader.

Als ik bij mijn vader ga eten dan koester ik ook geen enkele hoop. Ik koester geen enkele hoop dat ik lekker te eten zal krijgen. Ik koester geen enkele hoop dat er een lekkere fles wijn op tafel zal staan en ik koester al helemaal geen hoop dat het een gezellige avond gaat worden.

En dat heeft een duidelijk reden. Want is sommige families speelt het avondeten een hele belangrijke rol. Een moment van lekker eten, gezellig samenzijn. Een moment om de dag met elkaar door te nemen. Een moment van liefde en genegenheid.

Zo niet in mijn familie. Als ik de rol van het avondeten in mijn familie met een woord zou moeten omschrijven, dan zou ik zeggen: Noodzakelijk.

En het is daarom dat ik als ik bij mijn vader ga eten, altijd wil dat het zo snel mogelijk weer voorbij is. Dat er zo snel mogelijk een einde aan komt. En dat is eigenlijk altijd al zo geweest. Maar toen ik jong was, was dat nog niet zo'n heel erg groot probleem. Toen ik klein was en mijn bord had leeggegeten, dan vroeg ik simpelweg aan mijn vader: "Mag ik van

tafel?"

En dan zei mijn vader of "ja", en dan mocht ik van tafel. Of hij zei "nee", en dan moest ik nog even blijven zitten. Waarom mijn vader soms ja zei en soms nee, dat was me niet helemaal duidelijk. Wat zijn er overwegingen waren en of er überhaupt overwegingen waren, ik kan er slechts naar gissen.

Maar een ding was duidelijk: Mijn vader besliste en dat werd door niemand betwist. Ook door mij niet.

Maar helaas is dat nu niet meer zo. Want als je ouder wordt, dan veranderen er veel dingen. En een van die dingen is dat mijn vader me niet meer verteld wanneer ik van tafel mag. Want als ik nu bij mijn vader ga eten, dan zijn we weliswaar nog steeds vader en zoon, bovenal zijn we toch twee volwassen mensen. En als volwassen mens ga ik mijn vader niet meer vragen: "Mag ik alsjeblieft van tafel?" En mijn vader op zijn beurt zal me niet meer vertellen: "Je mag nu wel van tafel."

Wat er dan ontstaat is een situatie waarvan niemand weet wanneer deze zal eindigen. Wat er dan ontstaat is een patstelling. Een schijnbaar niet te doorbreken patstelling. Een situatie waarin twee partijen niet in beweging lijken te kunnen komen. Een situatie die, in theorie, uren zou kunnen duren.

Nou weerhoud mij dat om bij mijn vader te gaan eten? Ja. Vind ik dat erg? Nee. Vind mijn vader dat erg? Ja.

En daarom dacht ik, ik moet hier een oplossing voor vinden. Een oplossing voor ons probleem. Een manier om de patstelling die er tussen mij en mijn vader tijdens het avondeten bestaat, te doorbreken.

En dat ging me aanvankelijk niet zo gemakkelijk af, totdat ik op een dag op de televisie een documentaire zag over Josef Stalin. In die documentaire is de Sovjet dictator te zien vlak voordat hij een speech gaat geven. Hij klimt het spreekgestoelte op als er daverend applaus losbreekt. Mensen klappen en klappen en klappen. En ze blijven maar klappen. Er lijkt geen einde aan te komen.

En daar lijkt geen einde aan te komen, omdat mensen nu eenmaal bang zijn om als eerste te stoppen met klappen. Bang dat de geheime dienst dat op zal merken ze naderhand een gebrek aan enthousiasme voor de Grote Leider verweten zal worden. Bang dat ze zijn om in een strafkamp terecht te komen.

Stalin op zijn beurt is te ijdel om het applaus te stoppen. Hij neemt het dankbaar in ontvangst.

Wat er dan ontstaat is ook een patstelling. Een schijnbaar niet te doorbreken patstelling. Een situatie waarin twee partijen niet in beweging lijken te kunnen komen. Een situatie die, in theorie, uren zou kunnen duren.

De medewerkers van Stalin hadden dit wel voorzien, ze hadden het wel verwacht. En daarom bedachten ze er iets op. Wat ze deden is, ze installeerden een bel in de zaal. Een bel die na precies 20 minuten applaus keihard in de zaal afging. Ten teken dat het publiek kon stoppen met applaudiseren.

En toen ik dat zag, dacht ik: Dat is het. Dat is de oplossing voor ons probleem! Dat is de manier om de patstelling die er tussen mij en mijn vader bestaat, te doorbreken. Het enige dat we nodig hebben is een soort van bel, een geluid, een actie, een handeling Uitgevoerd door een externe factor, een derde partij. Iemand die bij wijze van spreken op onze tafel afloopt en zegt: "Het is goed zo. Het etentje is voorbij. Jullie kunnen gaan."

Maar vind je zo'n derde partij? Hoe kom je aan zo'n externe factor?

Nou vandaag zijn we bijeen in de Appel om dit prachtige, nieuwe gebouw in gebruik te nemen. Voor de officiële opening daarvan. Nu kun je een opening natuurlijk afdoen met een simpel gebaar, maar zo werkt het bij een officiële opening niet. Bij een officiële opening hoort een officiële openingshandeling. Uitgevoerd door niet zo maar iemand, maar door een externe factor, een derde partij.

Het is daarom dat we ons vandaag mogen verheugen met de aanwezigheid van Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Máxima. Want de Koninklijke Hoogheid is vandaag die externe factor. Die derde partij.

Nou eerder gaf ik aan dat mijn familie niet heel erg goed is in het organiseren van gezellige etentjes, maar er is een ding waar mijn familie heel erg goed in is. En dat is combineren van dingen.

Toen mijn vader vijf jaar geleden een hartaanval kreeg en door mijn moeder naar het ziekenhuis werd gebracht, stopten ze onderweg even bij een tankstation om te gaan tanken. Het tankstation lag tenslotte toch op de route naar het ziekenhuis en er moest nog getankt worden, dus het zou een zonde zijn om het een niet met ander te combineren.

Met dat in het achterhoofd zou ik willen zeggen dat het ook vandaag een zonde zou zijn om het een niet met het ander te combineren. Om niet een combinatie te maken tussen de officiële openingshandeling en een handeling die een oplossing kan betekenen voor ons probleem. Een handeling die zowel het begin betekent van de nieuwe Appel inluit als het einde inluit van de patstelling, de schijnbaar niet te doorbreken patstelling, die nu al jarenlang tussen mij en mijn vader bestaat.”

...